

Prețul răscumpărării

8 decembrie 2007

Gili Cârstea

Profeția milenară a susținut speranțele fiecărei generații: “Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul” (Isa 59:20). Poporul lui Dumnezeu a privit timp de secole spre mielul de jertfă ca fiind simbolul răscumpărării – un nevinovat care moare în locul celor vinovați.

Cum a fost înțeleasă această prețioasă făgăduință de-a lungul secolelor? Cum este ea înțeleasă în zilele noastre?

Conceptul răscumpărării era destul de familiar în antichitate. Un lucru prețios era cumpărat din nou, deși fusese vândut dintr-un anumit motiv. Un sclav era eliberat plătind o sumă noului stăpân. Pentru eliberarea unui ostatic sau prizonier de război se plătea o răscumpărare.

Domnul Hristos a folosit El însuși limbajul răscumpărării: “Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat 20:28).

Apostolii au vorbit și ei la fel: “Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19).

Dacă viața lui Hristos a fost dată ca răscumpărare, dacă noi am fost răscumpărați “din felul deșert de viețuire” cu “sângele scump al lui Hristos,” cine a încasat prețul răscumpărării? Oricât de ciudat ar părea, Biblia nu oferă niciun răspuns. Ea nu spune nimic despre două părți în tranzacția răscumpărării, despre cine a plătit și cine a încasat prețul respectivei răscumpărări.

De-a lungul secolelor creștine s-a înfiripat un scenariu care a încercat să răspundă acestei nebuloase a planului de mântuire, dar ceea ce a rezultat a fost mai mult ficțiune decât realitate.

Conform acestui scenariu, între Dumnezeu și Satana s-a realizat o înțelegere. Adam a vândut neamul omenesc lui Satana, care a devenit astfel proprietarul de drept al rasei umane. Cunoscând dorința fierbinte a Tatălui de a-l câștiga pe Adam de partea Sa, diavolul a cerut nimic mai puțin decât prețul total: viața Fiului lui Dumnezeu, pe care Lucifer Îl ura deplin.

Și astfel, Tatăl a aranjat ca Fiul Său să ia trup omenesc, să trăiască sub administrația diavolului și să-Și ofere viața ca răscumpărare pentru familia omenească. Numai că, după ce Hristos a fost răstignit, Satana a fost păcălit și lăsat fără suma solicitată, deoarece Dumnezeu L-a chemat afară din mormânt pe Fiul Său. Diavolul a rămas cu mâinile goale și cu un mormânt gol, pierzând și suma răscumpărării și neamul omenesc.

În formă brută, aceasta este și concepția poporului nostru despre răscumpărarea realizată prin Hristos. Cam după acest scenariu este văzut Domnul Isus Hristos ca Răscumpărător al neamului omenesc. Deși se crede cu certitudine că sângele trebuia să curgă, ca răscumpărare pentru mulți, există destulă confuzie cu privire la contul în care a fost vărsată suma răscumpărării.

Unii cred că diavolul a fost plătit, spre a ceda controlul asupra omenirii.

Alții cred că Tatăl a fost mituit, ca să treacă cu vederea nelegiuirile noastre.

Și alții cred că Legea cerea moartea păcătosului, iar Hristos a satisfăcut cerința legii în locul nostru, astfel ca pedeapsa să nu se abată asupra noastră. Legea a primit satisfacție – în sângele vărsat – iar noi am scăpat de sub blestemul legii. Prin urmare, Dumnezeu a satisfăcut pretențiile legii oferind pe Fiul Său în locul nostru.

Toată această confuzie a fost, și continuă să fie, generată de o gravă lipsă de înțelegere a doctrinei sanctuarului în contextul marii controversă. Dacă am fi privit în sanctuar idealul înalt al lui Dumnezeu pentru fiecare ființă creată, am fi văzut repede acest scop realizat în Hristos.

Ce urmărea Dumnezeu să clarifice prin viața lui Hristos?

Mai întâi, că singura soluție la problema păcatului este părtașia cu natura divină, o unire care pune stop șuvoiului de nelegiuire generat de o inimă firească.

Apoi, să descopere caracterul Său, marele original după care a fost formulată legea în expresii omenești, și felul în care reacționează ea când este așezată în locul ei de drept, spiritul uman.

Apoi, să pună în evidență natura ucigașă a păcatului, reacția violentă a fărădelegii atunci când este confruntată cu neprihănire pură. Hristos a fost toată viața lui vânat ca un criminal, deoarece era atât de diferit de ordinea firească a lucrurilor.

În Hristos, omenirea și Dumnezeu au fost puse din nou împreună, iar rezultatul a fost glorios: Omul încetează să mai păcătuiască. Având legea scrisă în inimă, fărădelegea este alungată, iar moartea este înghițită de biruință. Așa a fost lumea împăcată cu Dumnezeu în Hristos, prin demonstrația practică a legii așezate la locul ei, și nicidecum prin răstignirea Sa.

Da, Hristos a mers pe drumul crucii până la capăt, dar scopul misiunii Sale a fost realizat înainte de cruce, prin demonstrația glorioasă că omul, devenind părtaș de natură divină, poate trăi în neprihănire. Declarația Sa – “Am sfârșit lucrarea pe

care Mi-ai dat să o fac... Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume” (Ioan 17:4-6) – nu poate fi combătută sau anulată de alte formulări care par să o contrazică.

Valoarea sângelui vărsat stă în faptul că El S-a ținut cu fermitate totală de scopul pentru care a fost chemat – de a face pe oameni neprihăniți prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu – chiar dacă prețul final urma să fie moartea de criminal, ba chiar moartea veșnică, totală, moartea a doua.

În acest sens sângele lui Hristos ne mântuiește, ne răscumpără, ne curățește de orice păcat. În Hristos omenirea a fost conectată din nou la sursa vieții, la Marele Server, locul de unde provine izvorul pentru păcat și nelegiuire despre care vorbește Zaharia.
